
Spisovatelka Tereza Boučková hostem kurzu Čeština a česká kultura

---

Spisovatelka Tereza Boučková hostem kurzu Čeština a česká kultura

Česká spisovatelka a scénáristka Tereza Boučková byla dalším z hostů netradičního letního kurzu češtiny nazvaného Čeština a česká kultura, který již devátým rokem pořádá Ústav jazykové a odborné přípravy UK. Autorka úspěšných knih Indiánský běh či Rok kohouta studentům představila kromě své tvorby i svůj netypický životní příběh.

Avizované besedy s Terezou Boučkovou se zúčastnily desítky frekventantů kurzu z postsocialistických i tzv. demokratických zemí. A zatímco čeští studenti by ze školy znali osobnost Pavla Kohouta, zde se muselo začít od píky. Tereza Boučková tedy přítomným vysvětlila, co to znamenalo být dcerou spisovatele-disidenta, proč nemohla z politických důvodů na vysokou školu a co je Charta 77.

Nakolik může autobiografické dílo pevně zasazené do konkrétné epochy české historie fungovat v cizojazyčných překladech, jsme se zeptali přímo Terezy Boučkové. „Setkala jsem se s názorem, že moje dílo funguje samo o sobě a nemusí se vysvětlovat, kdo je kdo. Myslím si, že dobrá literatura by měla fungovat bez vysvětlivek. Doufám, že příběh v Indiánském běhu je natolik silný, že osloví i bez vysvětlování pozadí. Nakladatelé ale mají asi jiný názor a mých děl se trochu bojí.“

Protože studenti kurzu mají různou úroveň znalosti češtiny, byl na diskuzi přítomen i překladatel, který celou besedu tlumočil do angličtiny. Posluchači měli příležitost si také průběžně rozšiřovat slovní zásobu. Dozvěděli se například, která všechna zaměstnání absolvovala Tereza Boučková a naučili se slova jako domovnice, uklízečka a pošťačka.

Tereza Boučková napsala také scénář k celovečernímu filmu Smradi, jenž měl premiéru v roce 2002. Autobiograficky laděný snímek vypráví příběh manželského páru, který adoptoval dva chlapce z dětského domova, rodinu ještě dotváří nejmladší vlastní syn. I po osmi letech nebylo pro autorku sledování snímku úplně jednoduché. Zatímco na plátně příběh končil happy endem, realita byla jiná. Příběh rozpadu rodiny popsala ve své zatím nejúspěšnější knize Rok kohouta, již se prodalo na 50 000 výtisků.

Zatímco kniha se v odborných kruzích setkala s příznivou kritikou, na internetu se strhly bouřlivé diskuze, které osočovaly autorku z rasismu a poškozování adoptivních rodin. Jak reagovala na tyto ohlasy Tereza Boučková? *„Reakce jsem si všechny četla. Nejvíce se negativní ohlasy objevovaly na fórech o adopcích. Uražené se cítily zejména mámy adoptivních dětí, které měly pocit, že můj sepsaný příběh, který nedopadl dobře, jim něco kazí. Překvapilo mě, jak to vztáhly na sebe. Myslím si, každý musí být připraven na otázku „A víš, jak to dopadne?“ a nemůže nikoho obvinovat, že mu něco zkazil. To byl můj příběh a byl, jaký byl. Pokud ony budou mít jiný příběh, tak jim to jen přeju. Chodily mi a chodí mi do teď ale i pozitivní ohlasy, kde lidé popisují své zážitky a pocity a mail končí vzkazem „Děkuji, že jste napsala o mém životě. U nás je to jako přes kopírak.“ Cože je trochu smutné.“*

V závěru besedy přišli studenti Tereze Boučkové osobně poděkovat, položit svůj dotaz nebo prostě jen popřát hodně štěstí.
(Lucie Kettnerová)